

(malament com se suposa) lo diari, (que deya ell) lo paper brut, (que dihem nosaltres).

Com podia estar be aquella *crònica*, si hi escribia hasta la donal! Que l' hagues escrit en *Joan Sumica*, passe, perquè per la poca ilustració d' aquells vehins, era 'l que 'n sabia més (deya ell), però arribar á escriure la dona del *sabater*, del quinquillayre, passava de ratlla. ¿No era prou escandalós que hi escribís éll, que per qualsevol fútil 's brallaba, que fins la séva dona s' hagues de ficá ab la *cosa publica*? Pero bah, per lo vist, en aquella casa ho feyan tot l' home, la dona y la quixalla. Feya riurer veurer desfilar per dintre de la casa, aquella colla de ratas, (la canalla) semblant talment que se 'n anavan al rebost á menjarseli 'l formatje, puig els havia ja ensenyat la gramática parda.

*
* *

Al darrera d' aquest farrigo-farrago; de una industria tan estrafalaria, tan personal l' ofici de barber y tan lligat y compromés ab tothom, va resultar que ab las pretencions de *sabi*, escrivint garrafaladas, va perdre part de la industria y sobretot la de poguer *afeytar* qu' era una ganga.

Com en aquell poble lo *sabater*, lo *sabi en-llustrat* pujés en fúms y semblés que desafiaba á tothom, la gent que hi veyá una mica s' en reya y s' en burlaba!

Ab lo paper pera *il·lustrar* al poble, puig ara ja no enllustrava, s' enredá de tal modo ab tothom que fins ne dugué *sumanta* perquè per fas ó per nefas ja se sabia, l' hi habian de tocar l' esquena. Però ¡qui no ha vist á n' aquell home demanant socorro! Veniu fills, deya; vina dona, veniu tothóm que 'm pegan, y girantse á n' els que l' *adobavan* 'ls deya ¡¡*Neróns!!* ¡No os diu res aquest quadrol! ensenyantlos la dona y la canalla, y 'ls repetia; ¡cors de pedra! ¡cors sense entranyas! . . . y sumicava! D' aquí que l' hi diguessin 'n *Joan Sumica*.

Después quan ja habia passat la *tormenta*, enfutismat cridava. ¡No mereixes, no, poble ingrát los meus serveys! Altres serán mes afortunats que vosaltres. ¡Me 'n vaig cap á la planal . . .

Y l' *il·lustrat sabater*, de la montanya, lo *sabi*,

va baixar al plá ahont al poch temps ja l' hi prenian la mida ab una mitxa cana.

¡Res; consecuencias del saber massa!

Lari.

En un abanico

En las ardientes horas de estío
este abanico ¡rival dichoso!
te presta un grato favor, bien mio,
¡y á mi me llega á poner nervioso,
celoso, inquieto, triste, sombrío!
¡Como me saca de mis casillas
ver que acaricia, y agita, y toca,
con el aliento de sus varillas,
las amapolas de tus mejillas,
las rojas fúxias que hay en tu boca,
los niveos lirios de tus orejas,
¡todo el florido, lindo verjel
de tu carita donde no dejas
posar mis labios, tiernas abejas
que libarían tan dulce miell!

Por eso, niña, solo por eso
lo que me pasa yo no me explico,
me causa envidia, le odio en exceso,
cae en mis manos ese abanico. . . .
¡y me entran ganas de darle un beso!

CARLOS C. CATALÁ.

LO BORT.

Estés damunt d' un llit hi ha 'l cos mort d' un xicot, que per l' apaciencia sembla que sa vida no passá dels vuyt anys. Una taula al costat mateix del llit mortuori, en la qual encara s' hi veuhen, alguna ampolla, xicras, una capseta y algunas receptas. Una estampa dintre un march dels mes baratos, sobre la capsalera; y tres ó quatre cadiras ja molt velles, son tots los mobles que conté aquella petita y trista estancia.

Aquesta está completament deserta! ¡Ningú plora aquell cadáver!

Quin es lo d' aquest desgraciat que ni una llágrima val?